

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 561/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/181/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/181/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/181/2021 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **1 100 eur**, ktoré **j e** Správny súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **796,28 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2

ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/181/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Žiada, aby ústavný súd prikázal správne mu súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 1 100 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi, ktorý je štátnym občanom Severomacedónskej republiky, bol rozhodnutím oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-465-021/2021-PC z 3. februára 2021 zrušený trvalý pobyt na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie, ktoré Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava rozhodnutím č. PP-HCP-BA2-2021/028050 z 27. apríla 2021 (ďalej len „rozhodnutie z 27. apríla 2021“) zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo.

3. Sťažovateľ podal správnu žalobu doručenu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 8. júla 2021, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 27. apríla 2021, navrhol priznať odkladný účinok správnej žalobe a navrhol prerušiť konanie podľa § 100 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku. Krajský súd vyzval 21. septembra 2021 žalovaného na vyjadrenie k žalobe a na predloženie administratívnych spisov. Žalovaný sa k žalobe vyjadril 20. októbra 2021 a sťažovateľ doručil repliku k vyjadreniu 9. decembra 2021. Následne vydal krajský súd 29. októbra 2021 uznesenie, ktorým návrh žalobcu na prijatie odkladného účinku zamietol. O zvyšku uplatňovaného nároku do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté nebolo.

4. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 561/2023-14 zo 7. novembra 2023 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval doterajší priebeh napadnutého konania a v podstatnom uvádza, že krajský súd (v súčasnosti správny súd) je v konaní nečinný viac ako 22 mesiacov. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 24. januára 2023 žiadosť o určenie termínu pojednávania, keďže predmetom konania sú statusové otázky, o ktorých by mali súdy konať urýchlene. Napriek tomu nebol do dňa podania ústavnej sťažnosti určený termín pojednávania. Celková dĺžka napadnutého konania tak ku dňu podania ústavnej sťažnosti presiahla 27 mesiacov.

6. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitú vec, sťažovateľ zastáva názor, že jeho vec nie je skutkovo zložitá, naopak, je súčasťou štandardnej agendy patriacej do agendy správneho súdnictva a nemožno ju považovať ani za právne zložitú. Sťažovateľ sa svojím správaním nepričinil o vznik zbytočných prieťahov. Práve naopak, všetky procesné úkony vykonával v zákonom a súdom stanovených lehotách.

7. Poukazujúc na celkovú dĺžku napadnutého konania, sťažovateľ hodnotí postup správneho súdu ako neefektívny a nevhodný. Zdôrazňuje, že ide o statusovú vec, konkrétne o otázku trvalého pobytu, ktorá významným spôsobom zasahuje do jeho osobného a rodinného života. Pri takýchto typoch konania je žiaduce, aby súd postupoval so zvýšenou pozornosťou a rozhodoval s osobitnou rýchlosťou.

8. Sťažovateľ je toho názoru, že v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy. V danej súvislosti poukázal na právne závery rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 8/2016 z 12. decembra 2018. Napriek skutočnosti, že uvedeným nálezom došlo k zrušeniu ustanovenia zákona, ktorým stačilo na zrušenie trvalého pobytu cudzincov uviesť v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky bez potreby oboznámenia dotknutej osoby s dôvodmi zrušenia, bolo do zákona implementované ustanovenie § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré nahradilo derogované ustanovenia zákona. V prípade sťažovateľa tak bolo v rozhodnutí o zrušení dlhodobého trvalého pobytu len uvedené, že Slovenská informačná služba udelila s dlhodobým trvalým pobytom sťažovateľa nesúhlasné stanovisko. Sťažovateľ sa tak nemôže dlhodobo zdržiavať na území Slovenskej republiky a byť so svojou manželkou a maloletou dcérou, ktoré sú občiankami Slovenskej republiky.

9. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Jeunesse v. Holandsko, z ktorého vyplýva, že existuje viacero požiadaviek kladených na orgány verejnej moci pri vyhostení člena rodiny z územia daného štátu. Najpodstatnejším faktorom podľa ESLP je to, či ostatní členovia rodiny sú občania daného štátu. Ďalším faktorom je posudzovanie dlhého pobytu žiadateľa vrátane tolerovania nezákonného pobytu na území daného štátu, ako aj prekážky v krajine, kam by sa mali ostatní členovia rodiny prisťahovať. Prihliadať treba napokon aj na dopad rozhodnutia na záujmy maloletého dieťaťa.

10. Spomínané rozhodnutie ESLP potvrdzuje aplikovateľnosť čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Sťažovateľ poukazuje na to, že manželka a maloletá dcéra sú občiankami Slovenskej republiky. Sťažovateľ sa pred vyhostením zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako 20 rokov, pričom jeho pobyt bol legálny a sťažovateľ tu má svoje bydlisko a rodinný život. Orgány verejnej moci nemali počas celého pobytu sťažovateľa na území Slovenska problém s jeho pobytom. Manželka sťažovateľa ani maloletá dcéra nemajú na rodinný život v Severnom Macedónsku vytvorené podmienky, neovládajú štátny jazyk a nemajú na túto krajinu žiadne väzby. Maloletá dcéra navštevuje školu na Slovensku a vzhľadom na predispozície porúch učenia potrebuje špeciálnu pomoc. Manželka sťažovateľa je zamestnaná na Slovensku. V dôsledku zamietavého rozhodnutia nie je maloletej dcére umožnený pravidelný styk s jej otcom, čo vážne narušilo rodinné prostredie. Sťažovateľ prakticky nemôže realizovať svoje rodičovské práva a povinnosti týkajúce sa svojej maloletej dcéry tým, že nemá možnosť neobmedzeného styku so svojou rodinou.

III.

Vyjadrenie správneho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie správneho súdu:

11. Na výzvu ústavného súdu písomne reagovala predsedníčka správneho súdu, ktorá zároveň zrekapitulovala doterajší priebeh napadnutého konania. Z vyjadrenia predsedníčky správneho súdu v podstatnom vyplýva, že vzniknuté prietahy pričíta výlučne na ťarchu krajského súdu, keďže napadnuté konanie pripadlo správneho súdu 6. júna 2023 a v súčasnosti sa v predmetnej veci vykonávajú nevyhnutné procesné úkony pre rozhodnutie v dohľadnej dobe. Predsedníčka správneho

súdu zároveň poukázala na vysoký počet vecí, ktoré pripadli správneému súdu účinnosťou novej súdnej mapy.

12. Písomné stanovisko predsedníčky správneho súdu obsahuje aj vyjadrenie aktuálneho zákonného sudcu, ktorý v podstatnom uviedol, že priet'ahy boli spôsobené výlučne na strane krajského súdu, ktorý písomne nereagoval na podania s'ťažovateľa z 11. 11. 2021, 9. 12. 2021 a 24. 1. 2023. Podľa názoru zákonného sudcu predmetná vec nevykazuje znaky obzvlášť zložitej veci a po vykonaní procesných úkonov podľa § 106 Správneho súdneho poriadku nevidí žiadne procesné prekážky, ktoré by bránili v rozhodnutí v dohľadnej dobe. Zákonný sudca si nie je vedomý priet'ahov ani na strane správneho súdu, ani na jeho strane.

III.2. Replika s'ťažovateľa:

13. S'ťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že správny súd vo svojom vyjadrení nespochybnil argumentáciu uvedenú v ústavnej s'ťažnosti. Správny súd taktiež nezohľadnil skutočnosť, že ide o statusovú vec, pri ktorých by súdy mali konať prednostne. Rovnako ani prechod výkonu správneho súdnictva, ktorý sa týka aj s'ťažovateľovej veci, a s ním súvisiace momentálne nedostatočné obsadenie súdu nemôžu byť na ujmu s'ťažovateľovi. S'ťažovateľ rovnako poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej je potrebné posudzovať dĺžku konania ako celku, a to súhrne pred oboma súdmi. Výšku požadovaného finančného zadost'učinenia považuje s'ťažovateľ za primeranú.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

14. Podstata námietok s'ťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods.1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru je založená na tvrdení o zbytočných priet'ahoch konajúceho súdu v správnom konaní s'ťažovateľa, v ktorom sa dožaduje zrušenia rozhodnutia o zrušení trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

17. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP *„súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“* a v zmysle § 157 ods. 1 CSP *„súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“*.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

19. Konanie o správnej žalobe sťažovateľa patrí do bežnej rozhodovacej agendy správneho súdnictva, pričom ani zo súdneho spisu správneho súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, v dôsledku ktorej by bolo nevyhnutné označiť napadnuté konanie ako právne alebo fakticky (skutkovo) zložitú, čo napokon vyplýva aj z vyjadrenia predsedníčky správneho súdu a zákonného sudcu. Prihliadajúc však na povahu veci a jeho význam pre sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci patrí napadnuté konanie v súlade s judikatúrou ESLP medzi tzv. citlivé veci, ktorým by mali súdy venovať zvýšenú pozornosť a postupovať prednostne.

20. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z obsahu súdneho spisu nezistil žiadnu okolnosť, z ktorej by akokoľvek vyplynulo, že dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená správaním, resp. úkonmi sťažovateľa.

21. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup krajského súdu, teda v súčasnosti správneho súdu ako nástupníckeho súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym postupom, teda takým, ktorý nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Zo spisu krajského súdu vyplýva, že tento konal v napadnutom konaní plynulo a bez prietáhov len v roku 2021, pričom po vydaní uznesenia č. k. 1 S 181/2021-67 z 29. októbra 2021, ktorým zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, bol dlhodobo nečinný. Správny súd ako nástupnícky súd následne pokračoval v procesných úkonoch až po prijatí ústavnej

sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, teda po dvoch rokoch dlhodobej nečinnosti, ku ktorej došlo bez objektívnych prekážok na strane krajského (v súčasnosti správneho) súdu.

23. Ústavný súd berie do úvahy argumentáciu predsedníčky správneho súdu týkajúcu sa nadmernej zaťažnosti správneho súdu a vysokého počtu súdnych spisov, avšak zároveň poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej prietahy v konaní nemožno ospravedlniť všeobecne známou preťaženosťou sudcov ani množstvom procesných úkonov sudcu; je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva zakotvené v ústave i dohovore boli rešpektované, a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe. Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (m. m. IV. ÚS 337/2018).

24. Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu, ako aj samotný fakt, že v napadnutom konaní správneho súdu nebolo ani po 2 a pol roku od podania správnej žaloby meritórne rozhodnuté, s poukazom na povahu veci a jej zaradenie medzi tzv. „citlivé konania“ ústavný súd konštatuje, že postupom správneho súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

25. Vzhľadom na to, že v napadnutom konaní dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd prikázal správny súd, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov (výrok 2).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru:

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Porušenie týchto práv odôvodňuje tým, že v dôsledku zbytočných prietahov v správnom konaní je narušený neobmedzený styk s jeho maloletou dcérou a sťažovateľ nemôže vykonávať svoje rodičovské práva k maloletej dcére v plnom rozsahu. Sťažovateľ je presvedčený, že správny súd neprihliada na právne závery ústavného súdu prijaté v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 a rozhodovaciu činnosť EŠLP vo veci Jeunesse v. Holandsko.

27. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti judikoval, že nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov (aj všeobecných súdov) zabezpečiť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote možno považovať za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia, ktorým by boli upravené práva a povinnosti rodiča k maloletému, sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom zmysle, že rozvíjanie, resp. obnova vzťahu dotknutého rodiča s jeho dieťaťom, je v súvislosti s uplynulým časom podstatne sťažené (II. ÚS 406/2020). Pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného

základného práva alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa (I. ÚS 13/2000).

28. Ústavný súd po dôkladnom rozbere súdneho spisu konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho hmotných práv bez ďalšej konkrétnej argumentácie nepostačujú pre vyslovenie porušenia označených práv. Prihliadol pritom aj na to, že neakceptovateľnosť dĺžky konania viedla k záveru o porušení procesných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnej sťažnosti v časti požadujúcej vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom správneho súdu nevyhovelo (výrok 5).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 302/2020). V prerokúvanom prípade ústavný súd považoval za primerané priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške, teda vo výške 1 100 eur pre sťažovateľa zo strany správneho súdu (výrok 3).

VI.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v požadovanej výške, teda v sume 796,28 eur, ktorú si sťažovateľ vyčíslil v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je vo výške 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 12,52 eur, čo spolu predstavuje sumu 663,57 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je registrovaným subjektom pre platbu dane z pridanej hodnoty, k predmetnej sume bolo potrebné pripočítať príslušnú výšku tejto dane. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu